

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

SUDIČKA ZO SEVERU

MOTÝL

SUDIČKA
ZO SEVERU

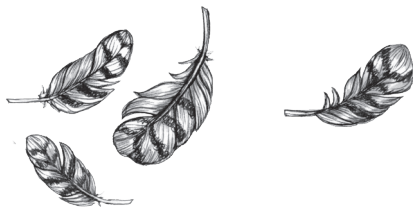
Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Slub cisárovnej Sisi
Germánka
Kráľovná krvi
Záhrada umenia
Zimný palác
Berlínske hviezdy
Netopierka
Démonov anjel
Rekviem pre anjela
ZlatovláSSka
Draculova žena
Tanečnica
Dorianova kliatba
Neprižnaná
Nájdem ťa v čase
Nemecké dievča neplače
Zákon krvi

SUDIČKA ZO SEVERU

„Som dømmelja... tá, ktorá dokáže
prechádzať cez tmu a zachytiť v prstoch čiernotu
ľudskej duše.“

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © 2023 Michaela Ella Hajduková
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Ilustrácie: Natália Bodišová, AdobeStock/sevector
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2023
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-343-9

„Príšery sú skutočné. Aj duchovia sú skutoční.
Žijú v nás a niekedy zvíťazia.“

Stephen King

Prológ

V haraburdami zapratanej miestnosti bol zapnutý televízor. Zvuk mal stíšený, kriminálka, ktorá v ňom bežala, vrhala do šera izby rýchle bledé blesky. Muž, pohodlne rozvalený v kresle, driemal s otvorenými ústami. Na tvári mal niekoľkodňové strnisko a tričko na bruchu zamastené od jedla. V ruke držal pivovú fľašu. Povážlivo sa kývala, muž sa jej dotýkal už len končekmi prstov na epede kresla. Keď vonku zaštekal jeho pes Hector, pomrivil sa, čosi zahundral a na štrbinu otvoril oči. Fľaša spadla na zem a pivo sa z nej vylialo, ale on to ignoroval. Hector stíchol a muž znova zatvoril oči. Vzápätí však zvrátil tvár, lebo sa ozvalo klopanie na dvere.

Nepohol sa. Vyhodnotil návštevu ako nepodstatnú. Nikoho nečakal a takto neskoro žiadna normálna návšteva i tak nechodí. Neznámy za dverami bol však neodbytný a zabúchal zasa.

„Čo, doriti...“ zamrmlal, ťažko sa pozviechal na nohy a chvíľu mu trvalo, kým nadobudol rovnováhu. Pripitým krokom a nadávajúc kráčal ku dverám, rozhodnutý poslať do pekla toho, kto je za nimi. Opäť zabúchanie. „Idem, kurva! Čo horí?!“ Schmatol kľučku a prudko otvoril. A zarazil sa.

„Kevin Bronson?“ Hlas nepoznal a takmer ani nepočul, lebo človek prehovoril šeptom.

„Čo si zač? Čo chceš?“ V jeho zornom poli sa zjavil obrázok. Bronson naň zaškútil a zhíkol. Ustúpil odo dverí. Nečakaná nočná návšteva vošla dovnútra, a kým sa postarší muž páchnuci od piva a potu spamätal, dych mu vyrazil dobre mierený kopanec Steelkou do brucha. Znovu zakľal a nekontrolovane spadol na zem. Na

okamih sa mu zatmilo pred očami. Aspoň sa nazdával, že to bolo iba niekoľko sekúnd. Keď sa však prebral, ležal na koberci, členky i zápästia mu spúťavala sivá lepiaca páska. Postava v čiernom sa nad ním nakláňala a on musel zažmurkať, lebo vyzerala väčšia a rozdvojená. Bolelo ho brucho a v žalúdku mu navyše škvrkalo. Zdalo sa mu, že sa pivo pýta von. Inštinktívne sa prevalil na bok a pokrčil kolená.

Bronson sa pokúšal zaostriť, ale v predsieni nesvietilo svetlo, dopadala sem len slabá žiara z obrazovky televízora. Sledoval postavu v čiernom, ako si vzala stoličku a posadila sa na ňu obkročmo. Tie topánky! Zas ho zabolal kopanec spreď niekoľkých minút.

„Čo, kurva, odo mňa chceš?“ precedil cez zuby.

„Pozeraj sa. Na začiatok.“

Bronson nazbieral sliny a napľul smerom k čiernej postave. Stačila však vstať. Odhodila stoličku a mužovi na dlážke uštedrila ďalší kopanec do brucha a hneď nato ďalší do tváre. Čosi zaprašťalo a Bronsonovu tvár zaliala krv.

„Bolí to? Nevieš, čo je bolesť,“ počul tiché slová, ktoré zneli ako sykot hada.

„Prosím, prestaň. Ja... vôbec... neviem, prečo...“

„Tak ty nevieš?“

Ďalší kopanec.

„Už si si spomenul?“

„Dost, nechaj ma! Len čo sa z tohto dostanem, tak...“ vravel, vyplývajúc krv.

„Tak čo? Dobre si rozmysli, čo potom? Veľmi... dobre... si to... rozmysli.“

Bronson zahrešil a do tmy reval vyhrážky.

„Neboj sa, neublížim ti,“ zašepkal prízrak v čiernom sugestívnym hlasom a Bronsonovi sa na krku zježili chlčky.

„Drž hubu, nechcem nič počuť!“

„Tvoj názor ma nezaujíma,“ prehodil prízrak s ľadovým pokojom. Bronson civel do tmy, skúšal zaostriť a rozpoznať príselca

v čiernom, ale tma mu nahrávala. V tom čiernom oblečení s ňou načisto splýval. A ten jeho hlas. Taký divný, šepotavý a chriplavý, akoby ani nebol skutočný. Bronson si odkašlal. Všetko ho bolelo, zatvárali sa mu oči a o malú chvíľu ho prebralo vedro ľadovej vody. Kašľal a sipel, hrešil a mykal sa ako chytený pstruh. Zápästia i členky ho pálili a nohy mu trpeli.

„Toto nie je koniec.“ Šepot sa mu zarezával do mysle, a keď utŕžil novú ranu ťažkými topánkami do hrude, napriek veľkému bruchu sa skrútil do kľbka. Veta však bola pravdivá. Doslovne. Kopenec striedal ďalší. A ďalší...

1. kapitola

Anchorage, Aljaška

„Tak je to pravda.“ Sally O’Connorová zastala v otvorených dverách a s rukami vo vreckách si premerala svojho kolegu. Blondavý chvost sa jej hojdal, keď krútila hlavou. Jonas Storsveen k nej na chvíľu zodvihol modré oči a snažil sa tváriť, že prehliadol namrzený výraz jej tváre, ktorý mu kládol celkom jasnú otázku: Čo to, dopekla, robíš?!

„Sally...“ prehovoril, ale uprela na neho veľké hnedé oči a on len pokrčil plecami. Ďalej ukladal veci do veľkej škatule.

„Prečo?“ vošla do miestnosti až k stolu. „Nemusíš. Viem, čo sa stalo. Bola som tam. Nebola to tvoja vina.“

„Možnosť sebaobrany je diskutabilná,“ povedal ticho a jasne. Robil túto prácu dlho. Presne vedel, čo mal spraviť i čo spravil.

„Hlúposť, že diskutabilná!“ vybuchla a zlostne si prekrížila ruky cez prsia. „Mieril tej malej na hlavu! A uškŕňal sa! Kriste, vyškieral sa tak, že som mala chuť utĺcť ho! Urobil by to, vieš to tak dobre ako ja!“

„No tak,“ usmial sa, aby uvoľnil atmosféru a aby sa upokojila. Ak by jej mohla z uší i nosa fučať para, práve sa to stane. Pristúpil k nej a prstom jej prešiel po napätom zamračenom líci. „Prestaň s tým. Nestojí to za to. A už je to i tak jedno. Nezmením, čo sa stalo.“

„Kam pôjdeš?“ vzdychla. Poznala ho pridlho, vedela, že s ním nepohne. Toto nebolo chvílkové rozhodnutie, také on nerobil. Ak sa rozhodol odísť, poriadne si to premyslel. Už dávnejšie jej predsa povedal, že má niekedy chuť skončiť. Táto práca bola depresívna, ale niekto ju musel robiť. Jonas Storsveen skončil policajnú akadémiu v Anchorage, nastúpil k miestnemu policajnému tímu

a po desiatich rokoch sa z neho stal detektív. Naháňal zloduchov, bastardov a psychopátov pridlho.

„To nie je dôležité, potrebujem vypadnúť a mať pokoj od všetkých a od všetkého.“ Znova sa otočil k stolu a vložil dnu poslednú vec. Bola tam fotka malého blondávého dievčatka s vlasmi zapletenými do dvoch vrkočov.

„Aha, takže... ideš mimo mesta, do nejakej zapadnutej dediny, ktorá možno nie je ani na mape.“

Zasmial sa, na ňu sa vždy dalo spoľahnúť. A hlavne na jej analytické schopnosti. „Budeš mi chýbať, O'Connorová.“

„Aj ty mne.“ Natiahla ruky a bezprostredne, priateľsky ho objala. Keď nastúpila do policajného zboru, cítila sa ako malé vyplašené vtáča, ktoré veľmi túži lietať, ale bojí sa, že sa doláme. Pomohol jej. To vtáča totiž bolo totálne nemotorné. Sally O'Connorová pochádzala z policajnej rodiny a bola to viac-menej tradícia a otázka cti. Od malička vedela, že skončí v policajnom zbore. Napriek tomu (a možno práve preto), keď nastúpila, zistila, že sa jej pri držaní pištole trasú ruky. Dvaja starší bratia ju šikanovali a prezývali Hooksová podľa ustráchanej policajtky s piskľavým hlasom.

„Opatruj sa.“

„Nie je rozumné, že chceš niekam zmiznúť a nikomu nedáš vedieť kam. Čo ak sa niečo stane?“ naliehala.

„Si hrozná.“

„Som vyjednávačka,“ zazubila sa, keď zo zápisníka vytrhol kus papiera a ceruzou napísal adresu. Vedela, že sú s jej mužom Colinom priatelia, ale nebola si istá, či mu prezradí, kam sa chystá. Podal jej to, vzal škatuľu a pobral sa k dverám.

„Talkeetna. Koniec sveta. Mala som pravdu.“

„Nechaj si to pre seba, pre nikoho tam nie som.“

„Budem mlčať ako hrob,“ slúbila, poskladala papier a vložila si ho do vrečka džínsov. Jonas sa rozlúčil s kolegami a zamieril priamo do výťahu. Nechcel sa zdržiavať, nevedel sa dočkať, až

vypadne z mesta a dorazí do pokojnej oblasti neďaleko Talkeetny k jazeru Snowflake. Nechal za sebou všetko – svoju prácu, všetky živly, boje s veternými mlynmi, vyhraté prípady, celý pracovný život i výčitky svedomia –, hoci v hĺbke duše bol presvedčený, že Sally má pravdu. Lenže aj pravda je niekedy iba uhol pohľadu a on vedel svoje. Keď sa díval na uškŕňajúcu sa tvár toho psychopata s pokazenými zubami, mal chuť mlátiť ho holými rukami alebo čímkoľvek, čo mal poruke. Jasne si spomínal, ako raz Sally po jednej z akcií vyhlásila, že za to, čo urobil, by nemal sedieť, ale trpieť. Všetci takí ako on. Nehádal sa.

Padalo to na neho. Nešlo len o tento posledný prípad. Keď bol naposledy vo väznici a prechádzal okolo ciel, videl ich pohľady. Pohrdavé úškrny, grimasy potetovaných väzňov, lenivo ležiacich na pričiach. Nič nepochopili, nič nelutovali, a keby sa zázrakom dostali von, pokračovali by tam, kde prestali, aby mohli dohnať to, čo zameškali zbytočným vylihovaním v cele, čítaním knižiek vo väzenskej knižnici a prechádzkami po ohradenom dvore.

Jeho myšlienky náhle prešla postava. Zazrel ju, keď stál pri výfahu a čakal naň. Neváhal, odlepil sa z miesta, prešiel niekoľko krokov a vstúpil do otvorených dverí pracovnej miestnosti s okrúhlym stolom. Položil naň škatuľu, no buď to urobil potichu, alebo bola veľmi zaujatá tým, čo videla pred sebou. Nezaregistrovala ho. Jeho kolega Jeff Peterson ešte nestačil odložiť všetok materiál po ukončenom prípade. Na tabuli sa usmievalo sedem žien. Ich fotky boli pripevnené magnetmi. Ani jedna už nežila. Jeho posledný vyriešený prípad. Vrah z lesa, ako ho nazvali médiá, desať rokov unášal ženy. Brunetky s modrými očami, ktoré držal v jaskyni v lese. Ako prvú uniesol Carrie Williamsovú, jej kosti našli neďaleko jaskyne. Spolu s kosťami ďalších žien a siedmich detí. Muž číhal na turistky, bežkyne, matky rodín... Bol trpezlivý, vždy si vystriehol „tú svoju“. V jaskyni objavili oblečenie žien a reťaz. Svoje obete nechával vyhľadovať. Znásilňoval ich a mučil. Jednu po druhej. Keď jedna nevydržala jeho kruté zaobchádzanie,

jednoducho ju zahrabal do zeme a vysledil si ďalšiu. Expertíza potvrdila, že niektoré ženy zomreli tehotné. Keď sa im ho podarilo vypátrať, v jaskyni našli mŕtvu ženu a vedľa nej vydesené malé dievčatko. Poslednú ženu uniesol i s dcérou. To dieťa ako jediné prežilo psychopatické výčiny vraha z lesa. Prípado bol uzavretý, ostatky vrátené rodinám, no napriek tomu vyriešenie nepovažoval za úspech.

Odkášľal si, aby na seba upozornil, a ona sa otočila. Odlepila sa od stola, o ktorý sa opierala. Chcela niečo povedať, ale potom jej pohľad padol na škatuľu.

„Tak predsa odchádzaš.“

„Kolegovia sa mi čudujú.“

„Ja nie. Čudujem sa, že si to neurobil už dávno,“ poznamenala a obrátila sa späť k farebným fotkám. Neprekvapili ho jej slová. Vždy mala poruke také, ktoré ho zasiahli.

„Čo tá malá?“

„Prevzal si ju psychiater a do nemocnice za ňou prídu starí rodičia. To dieťa videlo peklo,“ vzdychla. „Viem, že sa trápiš tým, čo si urobil.“ Znova sa otočila k nemu, tentoraz si však sadla chrbtom k tabuli. Narážala na skutočnosť, že keď toho hajzla našli a on sa vyšiel, Jonas zabudol na svoje profesijné zásady i na morálku a vystrieľal celý zásobník. Pred očami mu celý čas defilovali obrázky mŕtvych žien a počul plač vydeseného dievčatka, ktoré ten bastard držal pod krkom. Nebolo isté, či by naň vystrelil, možno sa iba zahrával. Možno...

Jej hlas znel ticho a podmanivo, keď hovorila, aby si to nevyčítal, že i on je len človek, a on sa nemohol zbaviť dojmu, že sa k nemu práve teraz správa ako k pacientovi. Nechal ju však. June Delainová bola špeciálna policajná psychologička, a aj keby nebola, i keby bola policajka alebo len sekretárka, ktorá varí kávu, aj tak by ju nechal. Nemohol si pomôcť, mal rád zvuk jej hlasu, jej pokojný pohľad a už pred časom si priznal, že cíti medzi nimi iskrenie. Nevedel, či si to uvedomila i ona, ale považoval ju za veľmi

inteligentnú. Problém bol v tom, že sa podľa jeho vnímania nechystala reagovať na to... iskrenie. Boli kolegovia, ľudia, ktorí spolu dobre vychádzajú, občas si zídu na pohárik a hovoria o práci či o svete. Nič viac, nič menej. Dúfal, že sa to medzi nimi možno nejakovo vyvinie, lenže teraz odchádzal. Sám si vybral túto možnosť a táto výnimočná žena ostane tu.

Zasa chytil do rúk škatuľu.

„Tak dávaj na seba pozor,“ usmial sa na ňu a otočil sa k dverám.
„Ty takisto.“

Nechal ju tam sedieť, ale celú cestu k výťahu sa nemohol zbaviť pocitu, že robí chybu. Bude mu chýbať. Každý rozhovor s ňou, káva na chodbe, jej modrozelené oči, ktoré mu pripomínali morské zálivy... fjörðr¹, dlhé svetlé vlny, do ktorých toľkokrát túžil vnoriť ruky. I všetky jej neobyčajné slová. Už teraz mu chýbala.

Nezastavil sa, kým neprišiel k parkovisku. Hodil škatuľu na zadné sedadlo a zamieril domov. Možno mohol niečo spraviť či povedať, možno jej mohol nechať adresu, lenže nemal dôvod. Čo by jej povedal?

Dupol na plyn. Čím skôr odtiaľ zmizne, tým lepšie. Mal to spraviť už dávno. Niektoré veci nemajú budúcnosť. Zapol rádio, aby prišiel na iné myšlienky. Po tom, ako sa zastaví doma, ho čakala vyše dvojhodinová cesta do bývalej zlatokopeckej osady, kde si pred rokmi kúpil zrub. Myslel si, že raz v živote sa tam odoberie, bude relaxovať a hluk veľkomesta nechá za sebou. Nepočítal s tým, že k tomu príde takto skoro. Mal výčitky svedomia kvôli hajzlovi, ktorý ho vyprovokoval k niečomu, čo za celú svoju kariéru nespravil. Bol našťvaný, že sa k tomu stále vracia.

Vďaka tomu, že mal celou cestou hlavu plnú myšlienok, ubehla mu rýchlo. Len čo vystúpil z auta, vypustil von i sučku aljaškého malamuta, ktorú si adoptoval už pred rokmi a financoval jej pobyt v útulku. Keďže domov sa vracal často len prespať, bolo by

---

¹ Fjord po nórsky

neľudské držať tam psa. Runu objavil dávno pri nejakej akcii neďaleko dediny Willow. Patrila rodine, ktorú v jednu noc vystrieľal akýsi osadník v rámci vybavovania si starých účtov.

Obišiel zrub a na chvíľu zastal pod dreveným schodiskom. Sledoval jesenné lístie a vnímal mrazivú silu vzduchu. Prvý sneh bol už blízko. V diaľke sa rozprestieralo jazero a za ním hory. Skalnaté pohorie už na vrcholoch pokrýval sneh. Vybehol po schodoch a na zadnej verande sa posadil do kresla. Toto potreboval. Vložil si nohy do medzery v drevenom zábradlí a odpil si z Jacka Danielsa, schovávaného na špeciálnu príležitosť, priamo z fľaše. Prišla. Skončil na polícii a mal chuť to sám so sebou osláviť. Sledoval Runu, ako odbehla medzi stromy, oňuchávajúc nové územie. Dýchal čerstvý vzduch a počúval ticho. To ticho. Žiadne besné jačanie majákov, žiadne ďalšie obete ani kati, iba svišťanie vetra v stromoch, z ktorých opadávali listy. Dal si ďalší glg a privrel oči.

Toto potreboval. Presne toto. To druhé zatiaľ nemohol mať, ale s každým ďalším dúškom jeho fantázia pracovala na plné obrátky. Niečo vymyslí. Určite.

2. kapitola

Bežala ako o život. Presne táto veta mi preblesla myslou, keď som sedela na zemi opretá o pohovku a sledovala Sandrine na bežiacom páse. Čierne tielko s hrubšími ramienkami obopínalo jej štíhly driek a nohy v elastických nohaviciach dávali tušiť, že ak by nebežala na páse, ale vonku, bol by ju naozaj problém chytiť. V ušiach mala strčené slúchadlá, a aj keď som nepočula, čo v nich má, vedela som to presne. Marilyn Mansonová. Sandrine Tysonová bola mojou priateľkou celé roky a odkedy som ju poznala, nosila iba čiernu, pírasing v nose a počúvala tvrdšiu hudbu.

Čierne vlasy mala skrátene na Kleopatru a vždy keď podrástli, musela si ich dať odstrihnúť. Hodila som okom na hodinky na mobile a vstala som. Vybrala som jej jedno slúchadlo, na čo sa zamračila.

„Nemyslíš si, že nadnes už stačí? Podľa mapy si možno už v Kanade,“ pokúšala som sa o žart a ona spomalila a začala sa smiať. Zoskočila z pásu, lebo som ju vyhodila z rýchleho rytmu. Dychčala a rozcvičovala si nohy. Posadila som sa späť na zem a pridala hlas na veľkom monitore. Práve končila ďalšia časť *Criminal Minds*. Túto som už videla. Mala ísť však nejaká zábavná šou, ktorú mala vo zvyku pozerieť moja mladšia sestra Lucy. Len čo som si na ňu pomyslela, vošla do obývačky s dvomi hnedými škatuľami s obrázkom losa. Bola presná, svoju šou nikdy nevynechala. Mala veľmi rada historické filmy a rôzne zábavné programy, moju lásku ku *Criminal Minds* a podobným seriálom nikdy nechápala. Blondavé vlasy jej vyliezali spod gumičky, ktorou ich mala zviazané. Bola o rok mladšia a ľudia si nás často mýlili.

„Ty si objednala pizzu?“ zazrela na mňa mierne naštvane Sandrine, ale ja som so smiechom zodvihla ruky.

„Nie. Tentoraz som v tom nevinne.“

„To ja. Mala som na ňu chuť,“ odvetila Lucy, usadila sa na zem vedľa mňa a zodvihla veko vrchnej hnedej škatule s nápisom *Moose's tooth pub and pizzeria*. Vôňa pizze sa vyslobodene rozšírila po celej izbe. Sandrine zafučala a zviezla sa na zem ku mne.

„Vy dve pekelníčky máte na svedomí to, že si čoskoro nezapnem nohavice,“ fňukala naoko. Sandrine bola prehnane prísna na seba i svoju hmotnosť. Nečudovala som sa, mala na to právo, každá z nás sa borila s vlastnými tieňmi z minulosti a pokúšali sme sa s nimi statočne bojovať. Občas i maličkosťami, akou určite bola i pizza od losa.

„Počujem, že je reč o pekle?“ Keď som zodvihla hlavu, zbadala som Tessu a Cassandru, ako k nám kráčajú. Do nosa mi prenikla štiplavá vôňa.

„Diabolské chlebové tyčinky!“ zvolala zasnene Sandrine a výraz jej tváre sa hneď zmenil. Tessa s Cassandrou si sadli k nám a všetky sme sa museli na priateľke zasmiať.

„Tak už nie sme pekelníčky?“ štychla som do Sandrine, ktorá chňapla po škatuli s tyčinkami pečenými s čedarom, paprikou a čili vločkami, a namáčala si ich do pikantnej omáčky. To, ako sa tvárila, nás znovu rozosmialo. Siahli sme do škatule a každá si vybrala lákavý trojuholník, z ktorého sa ťahal syr. Tessa vydala slastný pazvuk. Dokonca aj Sandrine si o chvíľu vymenila chlebovú tyčinku za trojuholník lákavej pizze a ani jedna z nás to nekomentovala. Neubránila som sa sledovaniu svojich najlepších priateľiek. Začala sa Lucina obľúbená šou a všetky ju zaujato sledovali a bavili sa.

Uvedomila som si, ako dobre sa cítim. Napriek všetkému. Alebo práve preto? Toto bola moja rodina. Žili sme v dome, v ktorom som prežila so sestrou detstvo. S Lucy sme prišli o mamu pred niekoľkými rokmi. Našu výchovu zvládala s fľaškou bourbonu a ťažkosťami. Nerada som na tie časy, zastreté cigaretovým dymom, myslela. Boli súčasťou mojich vlastných dejín strachu. Zahryzla som sa do pizze a znova sa sústredila na priateľky. Smiali sa, zabávali, jedli pizzu, hoci Cassandra bojovala s každým skrátеныm tvarom svojho mena i s kilami navyše. Sandrine sa posadnuto bála, že ich bude mať, Tessa rovnako posadnuto hľadala samu seba, zmysel života, bytia a odpovede na životne dôležité otázky a pravdy, a prestala skrývať svoje vlasy ohnivej farby a Lucy si hrýzla nechty a už si to ani neuvedomovala. V tomto okamihu však každá z nich pôsobila uvoľnene a šťastne. Potrebovali sme sa navzájom.

„Tak čo nové s detektívom?“ otočila sa ku mne Tessa, keď sa začala reklama. Vzala si ďalší trojuholník pizze. Všetky hlavy sa obrátili ku mne. Prežúvala som a mlčala. „Ako sa tak pozerám na výraz tvojej tváre, predpokladám, že ste sa slušne rozlúčili a on odišiel.“

„Dnes bol u nás,“ dodala Sandrine a oblizla si z prstov pikantnú omáčku. Keď vstala, vedela som, kam ide. Otvorila barovú

skrinku a vybrala fľašu vína. Otočila sa k nám s otázkou v očiach, ale odmietli sme. Naliala si pohár a vrátila sa s ním k nám.

„Áno,“ pokračovala Tessa. „Preto sa na neho pýtam. Vzal si Runu. Tešila sa ako blázon, že odchádza z útulku natrvalo.“ Moja priateľka sa usmievala. Zvieratá mala radšej ako ľudí a Jonasa poznala dlhšie ako ja. Na diaľku sa staral o to, aby Rune v útulku nič nechýbalo. Vziať si ju nemohol, ale nechcel o ňu prísť. Dojímalo ma to puto.

„Bude im dobre. Predpokladám, že odišli niekam, kde budú mať za chrptom les a nie ľudí,“ zamyslela som sa nahlas.

„No bude ti chýbať, to nemôžeš poprieť,“ ukázala na mňa Lucy zvýškom pizze.

„Bude,“ priznala som jednoducho. „Zrejme to tak má byť.“ Vzala som si ďalší kúsok a považovala debatu za uzavretú. Lenže to by som nepoznala svoje kamarátky, keby som čakala, že to tak budú vidieť i ony.

„Nechápem, prečo sa to medzi vami nikam neposúva. Aj slepý vidí, že vás to k sebe ťahá,“ filozfovala nahlas Sandrine a glgla si červeného vína. „Ty možno čakáš, že prvý krok urobí on, a on si možno na základe tvojej milej tváre myslí, že si taká zlatá ku všetkým. Muži sú občas zadubení, preto ich treba postrčiť,“ dokončila ako vzťahový kouč. Zabehla mi pizza, tak som sa rozosmiala a ostatné sa ku mne pridali.

„Presne to si urobila ty? S doktorom?“ zaklipkala som naoko nevinne očami a ona otvorila ústa ako ryba na suchu.

„To sa predsa nedá porovnávať. To bola životná chyba. Keby som vedela, že je ženatý, nikdy to nespravím. Nikdy. Inštitúcia je tabu! A s deťmi zvlášť.“

„Lenže jeho manželstvo už dlho krachuje i bez teba a deti nemá, tak kde je problém?“ zapojila sa Cassandra. Ona, Sandrine a Tessa pracovali už niekoľko rokov spolu. Ona ako asistentka na malej súkromnej veterinárnej klinike a ony dve ako pracovníčky mestského útulku, ktorý sídlil v tej istej budove. Doktor, o ktorom bola reč, bol od nej asi o desať rokov starší, volal sa Dean Morisson